ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 24. marca 2011*

Vo veci T-382/06,

Tomkins plc, so sídlom v Londýne (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: T. Soames, S. Jordan, solicitors, a J. Joshua, barrister,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: A. Nijenhuis a V. Bottka, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci S. Kinsella a K. Daly, solicitors,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie K(2006) 4180 z 20. septembra 2006 o konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP

* Jazyk konania: angličtina.

(vec COMP/F-1/38.121 – Tvarovky), ako aj návrh na zníženie pokuty uloženej žalobkyni v uvedenom rozhodnutí,

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v štádiu rozhodovania v zložení: predsedníčka komory E. Martins Ribeiro, sudcovia N. Wahl (spravodajca) a A. Dittrich,

tajomník: E. Coulon,

so zreteľom na písomnú časť konania,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnuté rozhodnutie

1 Rozhodnutím K(2006) 4180 z 20. septembra 2006 o konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/F-1/38.121 – Tvarovky) (zhrnutie v Ú. v. EÚ L 283, 2007, s. 63, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) Komisia Európskych spoločenstiev

konštatovala, že niekoľko podnikov porušilo článok 81 ods. 1 ES a článok 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore (EHP) tým, že sa počas rôznych období medzi 31. decembrom 1988 a 1. aprílom 2004 podieľali na jedinom, komplexnom a nepretržitom porušovaní pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže, a to v podobe súboru protisúťažných dohôd a zosúladených postupov na trhu s medenými tvarovkami a tvarovkami zo zliatin medi, ktoré zahŕňali územie EHP. Porušovanie spočívalo v určovaní cien, dohodách na cenníkoch, zľavách a rabatoch a mechanizmoch zvyšovania cien, rozdelení vnútroštátnych trhov a zákazníkov a vo výmene ďalších obchodných informácií, ako aj v účasti na pravidelných stretnutiach a udržiavaní ďalších kontaktov s cieľom uľahčiť porušovanie.

2 Žalobkyňa spoločnosť Tomkins plc, ako aj jej dcérska spoločnosť v rozhodnej dobe Pegler Ltd (predtým The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd) patria medzi adresátov napadnutého rozhodnutia.

3 Žalobkyňa vlastnila v období medzi 17. júnom 1986 a 31. januárom 2004 100 % kapitálu spoločnosti Pegler, ktorá vyrába medené tvarovky. Dňa 1. februára 2004 bola spoločnosť Pegler predaná svojmu riadiacemu tímu. Dňa 26. augusta 2005 Pegler Holdings Ltd a Pegler odkúpila spoločnosť Aalberts Industries NV, ktorá je ďalším adresátom napadnutého rozhodnutia.

4 Dňa 9. januára 2001 spoločnosť Mueller Industries Inc., ďalší výrobca medených tvaroviek, informovala Komisiu o existencii kartelu v odvetví tvaroviek a v ďalších priemyselných odvetviach spojených s trhom s medenými rúrami a o svojej vôli spolupracovať na základe oznámenia Komisie o neuložení alebo znížení pokút v kartelových veciach (Ú. v. ES C 207, 1996, s. 4, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 1996“) (odôvodnenie č. 114 napadnutého rozhodnutia).

5 V dňoch 22. a 23. marca 2001 Komisia v rámci vyšetrovania týkajúceho sa medených rúr a tvaroviek vykonala podľa článku 14 ods. 3 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, Prvého nariadenia implementujúceho články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), neohlásenú kontrolu v priestoroch niekoľkých podnikov (odôvodnenie č. 119 napadnutého rozhodnutia).

6 Po tejto prvej kontrole Komisia v apríli 2001 rozdelila svoje vyšetrovanie týkajúce sa medených rúr na tri samostatné konania, a to konanie vo veci COMP/E-1/38.069 (Medené sanitárne rúry), konanie vo veci COMP/F-1/38.121 (Tvarovky) a konanie vo veci COMP/E-1/38.240 (Priemyselné rúry) (odôvodnenie č. 120 napadnutého rozhodnutia).

7 V dňoch 24. a 25. apríla 2001 Komisia vykonala ďalšiu neohlásenú kontrolu v priestoroch Delta plc, spoločnosti na čele medzinárodnej stavebnej skupiny, ktorej inžinierske oddelenie združovalo niekoľko výrobcov tvaroviek. Táto kontrola sa týkala len tvaroviek (odôvodnenie č. 121 napadnutého rozhodnutia).

8 Od februára resp. marca 2002 zaslala Komisia dotknutým stranám niekoľko žiadostí o informácie podľa článku 11 nariadenia č. 17, neskôr článku 18 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) (odôvodnenie č. 122 napadnutého rozhodnutia).

9 V septembri 2003 podala IMI plc žiadosť, aby sa na ňu použilo oznámenie o spolupráci z roku 1996. Po tejto žiadosti nasledovali žiadosti skupiny Delta (marec 2004) a spoločnosti FRA.BO SpA (júl 2004). Poslednú žiadosť o zhovievavosť podala v máji 2005 spoločnosť Advanced Fluid Connections plc (odôvodnenia č. 115 až 118 napadnutého rozhodnutia).

10 Dňa 22. septembra 2005 Komisia v rámci veci COMP/F-1/38.121 (Tvarovky) začala konanie o porušení a prijala oznámenie o výhradách, ktoré bolo oznámené žalobkyni (odôvodnenia č. 123 a 124 napadnutého rozhodnutia).

11 Dňa 20. septembra 2006 Komisia prijala napadnuté rozhodnutie.

12 V článku 1 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že žalobkyňa a jej dcérska spoločnosť Pegler porušovali ustanovenia článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP medzi 31. decembrom 1988 a 22. marcom 2001.

13 Za toto porušenie Komisia v článku 2 písm. h) napadnutého rozhodnutia uložila žalobkyni povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Pegler pokutu vo výške 5,25 milióna eur.

14 Na stanovenie výšky pokuty uloženej každému podniku uplatnila Komisia v napadnutom rozhodnutí metódu definovanú v usmerneniach k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 [UO] (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171).

15 Pokiaľ ide najskôr o stanovenie východiskovej sumy pokuty podľa závažnosti porušenia, Komisia kvalifikovala porušenie ako veľmi závažné z dôvodu jeho povahy a zemepisného rozsahu (odôvodnenie č. 755 napadnutého rozhodnutia).

16 Keďže sa Komisia ďalej domnievala, že medzi dotknutými podnikmi existujú výrazné rozdiely, pristúpila k odlišnému zaobchádzaniu, pričom na tieto účely vychádzala z ich relatívneho významu na relevantnom trhu určeného podľa ich podielu na trhu. Na základe toho rozdelila dotknuté podniky do šiestich kategórií (odôvodnenie č. 758 napadnutého rozhodnutia).

17 Žalobkyňa bola zaradená do šiestej kategórie, pre ktorú bola východisková suma pokuty stanovená na 2 milióny eur (odôvodnenie č. 765 napadnutého rozhodnutia).

18 Vzhľadom na celkový obrat žalobkyne, ktorý predstavoval 4 635 miliónov eur v roku 2005, teda v roku pred prijatím napadnutého rozhodnutia, uplatnila Komisia na účely odstrašenia násobiaci koeficient 1,25, ktorý tak v prípade žalobkyne viedol k východiskovej sume pokuty zvýšenej na 2,5 milióna eur (odôvodnenia č. 771 až 773 napadnutého rozhodnutia).

19 Na základe dĺžky trvania účasti žalobkyne na porušovaní (dvanásť rokov a dva mesiace) Komisia ďalej zvýšila pokutu o 110 %, teda o 5 % ročne za prvé dva roky a o 10 % za každý úplný rok, a to od 31. januára 1991, za zostávajúcich desať rokov (odôvodnenie č. 775 napadnutého rozhodnutia), čo viedlo k stanoveniu konečnej sumy pokuty vo výške 5,25 milióna eur.

20 Komisia vo vzťahu k žalobkyni nezohľadnila nijakú priťažujúcu ani poľahčujúcu okolnosť.

Konanie a návrhy účastníkov konania

21 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 15. decembra 2006 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

22 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (ôsma komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

23 Listom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 22. decembra 2009 žalobkyňa vyhlásila, že berie späť prvý, druhý a tretí žalobný dôvod uvedený v žalobe, ktoré všetky súviseli s otázkou, či možno materskej spoločnosti pripísať protiprávne správanie jej dcérskej spoločnosti, ako aj prvú časť štvrtého žalobného dôvodu, ktorá bola založená na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o zvýšenie pokuty na účely odstrašenia. Žalobkyňa tiež uviedla, že sa jej nezdá potrebné uskutočniť pojednávanie a že Všeobecný súd môže o spore rozhodnúť na základe písomnej časti konania. V liste z 19. januára 2010 Komisia uviedla, že necháva Všeobecnému súdu na uváženie, či za okolností prejednávanej veci pojednávanie treba uskutočniť.

24 Dňa 22. januára 2010 Všeobecný súd (ôsma komora) rozhodol o ukončení ústnej časti konania bez toho, aby sa uskutočnilo pojednávanie.

25 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o dĺžku trvania účasti spoločnosti Pegler na porušovaní,

— znížil sumu pokuty, ktorá jej bola uložená spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Pegler,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

26 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

27 V dôsledku toho, že žalobkyňa čiastočne vzala späť svoju žalobu, predkladá len jeden žalobný dôvod, ktorý je založený na nesprávnom posúdení pri stanovení dĺžky trvania účasti spoločnosti Pegler na porušovaní.

Tvrdenia účastníkov konania

28 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že spoločnosť Pegler sa na karteli zúčastňovala počas dlhšieho obdobia, než je obdobie, ktoré mohli preukázať dôkazy obsiahnuté v spise. Pokuta, ktorá jej bola uložená spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Pegler, je teda vyššia než pokuta, ktorá jej mala byť uložená.

29 Komisia sa po prvé dopustila zjavne nesprávneho posúdenia tým, že stanovila dátum 31. decembra 1988 ako dátum, keď sa spoločnosť Pegler začala zúčastňovať na porušovaní. Ako uznáva samotná Komisia, ide o záver založený na nedatovanej správe získanej od spoločnosti Delta, v ktorej sa uvádza, že Pegler sa na porušovaní zúčastňovala približne na konci roka 1988. Podľa žalobkyne spis neobsahuje nijaký ďalší dôkaz o prípadnej účasti spoločnosti Pegler na spornom karteli pred 7. februárom 1989, čo je najskorší možný dátum, od ktorého možno určiť začiatok protiprávneho správania tejto spoločnosti s dostatočnou istotou.

30 Komisia sa po druhé dopustila aj omylu, pokiaľ ide o deň ukončenia účasti spoločnosti Pegler na porušovaní. Z dôkazov obsiahnutých v spise okrem toho vyplýva, že k ukončeniu tejto účasti nedošlo 22. marca 2001, ale skôr 3. mája 2000, čo je jediný dátum podložený skutočnými dôkazmi, ktorý zodpovedá stretnutiu kartelu, na ktorom sa spoločnosť Pegler zúčastnila.

31 Žalobkyňa z toho vyvodzuje, že obdobie porušovania, ktoré bolo vo vzťahu k nej stanovené, musí byť skrátené presne o jeden rok, teda zmenené na obdobie od 7. februára 1989 do 3. mája 2000.

32 Komisia sa domnieva, že predložila dostatok dôkazov potvrdzujúcich účasť spoločnosti Pegler na karteli v období od 31. decembra 1988 do marca 2001, keď vykonala neohlásené overovania.

33 Pokiaľ ide o dátum začatia porušovania, Komisia odkazuje na internú správu z 3. januára 1989, ktorá bola zabavená pri neohlásenom overovaní v priestoroch spoločnosti Delta a je citovaná v odôvodnení č. 183 napadnutého rozhodnutia. Táto správa jasne preukazuje, že sporný kartel existoval už pred 3. januárom 1989 a spoločnosť Pegler sa na ňom zúčastňovala pred týmto dátumom.

34 Pokiaľ ide o dátum ukončenia účasti spoločnosti Pegler na karteli, Komisia sa odvoláva na odôvodnenia č. 702 a 721 napadnutého rozhodnutia, v ktorých už preskúmala podobné argumenty žalobkyne uvedené v odpovedi na oznámenie o výhradách.

Posúdenie Všeobecným súdom

35 V napadnutom rozhodnutí Komisia pripísala žalobkyni, ktorá vlastnila 100 % kapitálu spoločnosti Pegler medzi 17. júnom 1986 a 31. januárom 2004, protiprávne správanie Pegler a uložila jej povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť pokutu uloženú jej dcérskej spoločnosti. Toto pripísanie sa zakladalo na výkone rozhodujúceho vplyvu žalobkyne na spoločnosť Pegler počas obdobia porušovania.

36 Je nesporné, že dcérska spoločnosť žalobkyne sa zúčastňovala na spornom karteli. Žalobkyňa spochybňuje len dátum začatia a dátum ukončenia tejto účasti na karteli, ako ich Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí. Zo skutočnosti, že žalobkyňa vzala späť prvý, druhý a tretí žalobný dôvod, totiž vyplýva, že nespochybňuje, že jej má byť pripísaná zodpovednosť za protiprávne správanie, ktorého sa dopustila jej dcérska spoločnosť.

37 Preto je potrebné uviesť, že dĺžka trvania účasti spoločnosti Pegler na porušovaní je rozhodujúca, pokiaľ ide o rozsah zodpovednosti žalobkyne.

38 Treba totiž pripomenúť, že žalobkyni nebola pripísaná zodpovednosť za kartel na základe vlastnej priamej účasti na jeho činnostiach. Zodpovednosť za porušenie jej bola

pripísaná iba ako materskej spoločnosti z dôvodu účasti spoločnosti Pegler na karteli. Jej zodpovednosť preto nemôže ísť nad rámec zodpovednosti spoločnosti Pegler.

39 Dnešným rozsudkom vo veci T-386/06 pritom Všeobecný súd zrušil článok 1 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom Komisia konštatovala, že spoločnosť Pegler sa na dotknutom karteli zúčastňovala v období od 31. decembra 1988 do 29. októbra 1993. Žalobkyňa vo svojich písomných podania výslovne spochybnila účasť spoločnosti Pegler na porušení, iba pokiaľ ide o obdobie pred 7. februárom 1989. Treba preto preskúmať dôsledky tohto zrušenia pre žalobkyňu.

40 V tomto ohľade treba pripomenúť, že keďže podľa ustálenej judikatúry súd Európskej únie nemôže rozhodnúť *ultra petita* (rozsudky Súdneho dvora zo 14. decembra 1962, Meroni/Vysoký úrad, 46/59 a 47/59, Zb. s. 783, 801, a z 28. júna 1972, Jamet/Komisia, 37/71, Zb. s. 483, bod 12), zrušujúci výrok nemôže ísť nad rámec toho, čo požadoval žalobca (rozsudok Súdneho dvora zo 14. septembra 1999, Komisia/AssiDomän Kraft Products a i., C-310/97 P, Zb. s. I-5363, bod 52).

41 Okrem toho, pokiaľ sa adresát rozhodnutia rozhodne podať žalobu o neplatnosť, rozhoduje súd Únie len o tých prvkoch rozhodnutia, ktoré sa tohto adresáta týkajú. Naproti tomu prvky rozhodnutia, ktoré sa týkajú iných adresátov a ktoré neboli napadnuté, nespadajú do predmetu sporu, o ktorom má súd Únie rozhodnúť (rozsudok Komisia/AssiDomän Kraft Products a i., už citovaný, bod 53).

42 V prejednávanej veci však bez ohľadu na vyššie citovanú judikatúru a najmä už citovaný rozsudok Komisia/AssiDomän Kraft Products a i. treba uviesť, že z hľadiska práva hospodárskej súťaže žalobkyňa predstavovala jedinú entitu s dcérskou spoločnosťou, ktorá mala čiastočný úspech v dôsledku žaloby o neplatnosť podanej vo veci T-386/06. Pripísanie zodpovednosti žalobkyni, ktoré vykonala Komisia, teda znamená, že žalobkyňa má prospech z čiastočného zrušenia napadnutého rozhodnutia v uvedenej veci. Žalobkyňa totiž podala žalobu o neplatnosť proti napadnutému rozhodnutiu a uviedla, že ak by napadnuté rozhodnutie malo byť zrušené, pokiaľ ide o spoločnosť Pegler,

malo by byť zrušené aj v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne. Okrem toho žalobkyňa predkladá jediný žalobný dôvod, ktorý spochybňuje dĺžku trvania účasti spoločnosti Pegler na porušovaní a v tomto ohľade navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie.

43 Tento návrh je okrem toho koherentný so skutočnosťou, že žalobkyni a spoločnosti Pegler bola uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť pokutu, ktorá im bola uložená v článku 2 písm. h) napadnutého rozhodnutia a zodpovedá návrhu na zníženie pokuty, ktorý podala žalobkyňa v rámci prejednávanej veci.

44 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd, ktorému bola predložená žaloba o neplatnosť samostatne materskou spoločnosťou a dcérskou spoločnosťou, nerozhodne *ultra petita*, keď zohľadní výsledok žaloby podanej dcérskou spoločnosťou, keďže žalobné návrhy predložené materskou spoločnosťou majú rovnaký predmet.

45 Nakoniec treba poznamenať, že za okolností prejednávanej veci spoločná a nerozdielna zodpovednosť materskej spoločnosti a jej dcérskej spoločnosti za zaplatenie pokuty, ktorá im bola uložená, ich stavia do zvláštnej situácie, ktorá má v prípade zrušenia alebo zmeny napadnutého rozhodnutia dôsledky pre materskú spoločnosť, ktorej bolo pripísané protiprávne správanie jej dcérskej spoločnosti. Pokiaľ by totiž neexistovalo protiprávne správanie dcérskej spoločnosti, nebolo by možné ani pripísať materskej spoločnosti zodpovednosť za uvedené správanie dcérskej spoločnosti, ani uložiť materskej spoločnosti povinnosť zaplatiť pokutu spoločne a nerozdielne s dcérskou spoločnosťou.

46 Keďže teda zodpovednosť žalobkyne striktne súvisí so zodpovednosťou spoločnosti Pegler, treba zrušiť napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka začatia účasti žalobkyne na porušení, a v dôsledku toho znížiť výšku pokuty, ktorá jej bola uložená.

47 Pokiaľ ide o dátum ukončenia účasti spoločnosti Pegler na karteli, žalobkyňa sa domnieva, že posledným dôkazom o existencii spojenia medzi spoločnosťou Pegler a kartelom je dôkaz o stretnutí z 3. mája 2000, na ktorom sa spoločnosť Pegler zúčastnila, čo znamená, že mal byť zohľadnený tento deň a nie 22. marec 2001, teda deň, keď Komisia vykonala neohlásené overovania. V tomto ohľade z odôvodnenia č. 716 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že aj keď je dôkaz o poslednej protisúťažnej dohode, na ktorej sa spoločnosť Pegler podieľala, zo 14. augusta 2000, Komisia sa domnievala, že je odôvodnené ako deň ukončenia účasti spoločnosti Pegler na porušovaní stanoviť 22. marec 2001, keďže sa zúčastňovala na karteli od začiatku, pravidelne sa podieľala na dohodách a ich uskutočňovaní a otvorene sa nedištancovala od dohôd uzatvorených v období medzi dohodou zo 14. augusta 2000 a neohlásenými overovaniami v marci 2001.

48 Tento záver treba potvrdiť. Skutočnosť, že spoločnosť Pegler sa podľa žalobkyne nezúčastnila na nijakom stretnutí v období od 3. mája 2000 do 22. marca 2001, alebo podľa Komisie od 14. augusta 2000 do 22. marca 2001, nie je v prejednávanej veci relevantná.

49 Najskôr treba pripomenúť, že Komisia je povinná preukázať dĺžku trvania účasti každého z účastníkov kartelu, čo predpokladá, že sú známe dátumy začatia a ukončenia tejto účasti. Treba tiež poznamenať, že obdobie medzi posledným stretnutím, na ktorom sa spoločnosť Pegler zúčastnila, a dňom stanoveným ako deň ukončenia kartelu je dostatočné dlhé na to, aby bolo potrebné preskúmať otázku, či Komisia uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažuje.

50 V tomto ohľade treba poznamenať, že absencia kontaktov po 3. máji 2000, ako uvádza žalobkyňa, alebo po 14. auguste 2000, ako uvádza Komisia, by mohla naznačovať, že spoločnosť sa z kartelu stiahla.

51 Vzhľadom na osobitosti dotknutého kartelu, ktorý sa vyznačuje mnohostrannými kontaktmi, ku ktorým dochádzalo spravidla na celoeurópskej úrovni, dvojstrannými kontaktmi, ku ktorým dochádzalo spravidla na vnútroštátnej a regionálnej úrovni, a to s frekvenciou minimálne raz alebo dvakrát za rok, a kontaktmi *ad hoc*, je však čas medzi posledným kontaktom a dňom ukončenia kartelu príliš krátky na to, aby mohla Komisia dospieť k záveru, že spoločnosť Pegler sa medzitým z kartelu stiahla.

52 Skutočnosť, že spoločnosť Pegler sa nezúčastnila na jednom alebo dvoch stretnutiach, ktoré sa uskutočnili po jej poslednej účasti na stretnutí v rámci kartelu, si ostatní členovia kartelu nemohli vykladať ako odstúpenie spoločnosti Pegler od činností kartelu, keďže nebolo výnimočné, ak sa niektorý člen kartelu nezúčastňoval systematicky na každom stretnutí.

53 Keďže teda neexistuje priamy ani nepriamy dôkaz, ktorý by bolo možné vykladať ako výslovnú vôľu spoločnosti Pegler dištancovať sa od predmetu dohody uzatvorenej 10. júna 2000, ktorým bolo zvýšenie cien od 14. augusta 2000, mohla sa Komisia domnievať, že má dostatočné dôkazy, pokiaľ ide o nepretržitosť účasti uvedenej spoločnosti na karteli až do dňa, ktorý považovala za deň ukončenia kartelu, čiže dňa, keď vykonala neohlásené overovania (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 19. marca 2009, Archer Daniels Midland/Komisia, C-510/06 P, Zb. s. I-1843, body 118 až 120 a tam citovanú judikatúru, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2008, AC-Treuhand/Komisia, T-99/04, Zb. s. II-1501, bod 134 a tam citovanú judikatúru).

54 Zo všetkých uvedených úvah vyplýva, že článok 1 napadnutého rozhodnutia treba zrušiť v rozsahu, v akom Komisia konštatovala porušenie vytýkané žalobkyni s ohľadom na obdobie pred 29. októbrom 1993.

55 Napadnuté rozhodnutie preto treba zmeniť v rozsahu, v akom zvyšuje východiskovú sumu pokuty o 110 % na základe dĺžky trvania účasti na porušovaní. Vzhľadom na to, že dĺžka trvania účasti spoločnosti Pegler na porušovaní a v dôsledku toho dĺžka trvania účasti žalobkyne ako materskej spoločnosti, ktorej sa pripisuje zodpovednosť za konanie dcérskej spoločnosti, je sedem rokov a päť mesiacov (namiesto dvanástich rokov a dvoch mesiacov stanovených v napadnutom rozhodnutí), musí byť východisková suma pokuty zvýšená o 70 % (namiesto o 110 %).

56 V napadnutom rozhodnutí Komisia zvýšila pôvodnú východiskovú sumu pokuty uplatnením násobiaceho koeficientu 1,25 na účely odstrašenia. V tomto ohľade treba uviesť, že Všeobecný súd sa vo veci T-386/06, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Pegler/Komisia, domnieval, že Komisia tento koeficient uplatnila nesprávne, keďže sa dopustila omylu pri použití kritérií uvedených v usmerneniach na výpočet pokút z roku 1998 (pozri bod 14 vyššie).

57 Je preto potrebné, aby Komisia v súlade s článkom 266 ZFEÚ vyvodila dôsledky z tohto omylu a zo spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti zaplatiť pokutu s ohľadom na žalobkyňu. Ako už bolo konštatované v bode 38 vyššie, zodpovednosť žalobkyne nemôže ísť za okolností prejednávanej veci nad rámec zodpovednosti spoločnosti Pegler.

58 Keďže žalobkyňa vzala späť žalobný dôvod založený na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o zvýšenie pokuty na účely odstrašenia (pozri bod 23 vyššie), Všeobecný súd o tejto otázke nemôže rozhodnúť bez toho, aby išiel nad rámec sporu, ako ho vymedzili účastníci konania v prejednávanej veci.

59 V rámci tohto sporu je teda východisková suma pokuty naďalej 2,5 milióna eur. Táto suma vedie po zvýšení o 70 % k pokute vo výške 4,25 milióna eur.

60 V zostávajúcej časti treba žalobu zamietnuť.

O trovách

61 Podľa článku 87 ods. 3 svojho rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak mali úspech len v časti predmetu konania alebo z výnimočných dôvodov.

62 V prejednávanej veci boli návrhy žalobkyne vyhlásené za čiastočne dôvodné. Žalobkyňa však vzala niektoré žalobné dôvody späť (pozri bod 23 vyššie) v pokročilej fáze konania, teda po ukončení písomnej časti konania. Všeobecný súd sa preto domnieva, že okolnosti prejednávanej veci budú správne posúdené rozhodnutím, že každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Článok 1 rozhodnutia Komisie K(2006) 4180 z 20. septembra 2006 o konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP

(vec COMP/F-1/38.121 – Tvarovky) sa zrušuje v rozsahu, v akom sa vzťahuje na obdobie od 31. decembra 1988 do 29. októbra 1993, pokiaľ ide o Tomkins plc.

2. **Výška pokuty uloženej spoločnosti Tomkins v článku 2 písm. h) rozhodnutia K(2006) 4180 sa stanovuje na 4,25 milióna eur, z čoho 3,4 milióna eur zaplatí spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Pegler Ltd.**

3. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

4. **Každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.**

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 24. marca 2011.

Podpisy